

Hoofdstuk 132

Lieve kleinkinderen,

Kunnen jullie je nog herinneren dat wij elk jaar in Musselkanaal in de serre met elkaar kerstfeest vierden? Wat was dat altijd mooi en gezellig.

Ik weet van jullie papa's en mama's dat jullie dagen van tevoren al vroegen hoeveel nachtjes jullie nog moesten slapen, voordat jullie naar ons toekwamen.

En als jullie dan allemaal bij ons waren en we met het kerstfeest begonnen, las omie altijd eerst een kerstverhaal voor en daarna kregen jullie cadeautjes, met tot slot een envelop met een beetje geld erin waar jullie foto op geplakt was. Konden jullie thuis ook nog een cadeautje kopen dat jullie dan zelf konden uitkiezen.

Ja, dat verlangen om bij elkaar te zijn, om met elkaar feest te vieren, wat goed is dat! En ook, als dat mogelijk is.

Hoofdstuk 132 - 'Hemelvaart' 1 Koningen 19 : 19 - 21 2 Koningen 2 : 1 - 12

Vanaf de tijd dat Adam en Eva in het Paradijs van de verboden vruchten hadden gegeten moesten alle mensen ééns sterven. En dat is nog zo. Mensen houden van hun leven en zien er tegenop om te sterven. Maar eens, vroeg of laat, komt de dood. Ook de sterkste mensen verliezen deze strijd.

De profeet Elia wist dat het met hem anders zou gaan wanneer zijn profetentaak beëindigd zou zijn. Hij wist dat hij zou worden opgenomen, maar niet waar en wanneer dat zou plaatsvinden. Als profeet des Heren ging hij de weg waar de Heer hem heenstuurde. Hij kon niet zoals veel andere mensen, zijn graf al vast klaarmaken. Elia ging de weg waar de Heer hem heenstuurde, net zolang totdat.... En lang zou dat niet meer duren, dacht Elia, want hij voelde zich erg oud worden en **Elisa, de zoon van Safat**, die hij gezalfd had tot profeet, kon zijn werk overnemen.

Het was al weer jaren geleden, dat hij Elisa ontmoet had. Dat gebeurde op het land van zijn vader, waar hij aan het ploegen was. Elia had hem niet gevraagd of hij ook graag profeet wilde worden. God riep hem en dat moest genoeg zijn. In het voorbijgaan had hij gewoon zijn mantel naar Elisa toegesmeten, zoals een heer zijn slaaf zijn mantel toewerpt, om die voor hem te dragen. Elisa had niets

gevraagd, maar had direct begrepen wat Elia bedoelde. Met de profetenmantel over zijn arm was hij de Godsmantel achterna gelopen. Ik wil uw dienaar zijn en u volgen, waar u ook heengaat.

Ik wil uw dienaar zijn en u volgen, waar u ook heengaat.

Alleen wilde hij eerst nog graag afscheid nemen van zijn vader en moeder en dat vond Elia goed.

Elisa slachtte de beide koeien die hij voor zijn ploeg had staan en deelde het vlees uit aan de slaven van zijn vader en aan zijn vrienden, die dit afscheidsfeest meemaakten.

Daarna was hij met Elia meegegaan en zijn dienaar geworden. Vanaf die tijd bezochten ze samen de dorpen en steden van Israël. Alleen wanneer Elia een bijzondere opdracht van God had gekregen, zoals toen Naboth vermoord was of bij koning Ahazia, die ziek op bed lag, ging Elia alleen en nam hij zijn dienaar Elisa niet mee.

Toen de Heer besloten had Elia in een storm op te nemen naar de hemel, gingen de beide mannen samen op reis vanuit de stad Gilgal. Ze waren nog maar net buiten de stad toen Elia een Godswoord kreeg. Deze keer sprak de Heer niet tot hem met een luide stem en ze zagen Hem ook niet, maar Elia voelde in zijn hart, wat God tegen hem gezegd had.

Het was een vreemd, maar ook een blij verrassend woord dat God voor hem had: God zou hem opnemen, want zijn tijd was gekomen. Maar hij zou niet sterven, zoals andere mensen. Zonder een doodstrijd, zonder pijn en moeite zou hij naar de hemel gaan en nooit zou zijn dode lichaam in een duister graf komen. Elia werd er stil van. Dit was zo groot en zo heerlijk, hier moest hij eerst over nadenken. En daar kreeg hij de tijd nog voor, want ze moesten nu eerst helemaal

naar Bethel gaan. Dat was een lange reis. Het speet Elia dat hij zijn dienaar Elisa meegenomen had. Hij wilde nu graag alleen zijn, met zijn diep en groot geheim. Hij keek Elisa aan. Die was stil en keek ook heel ernstig. Zou hij het weten? Elia durfde het hem niet te vragen. Dit was gewoon te groot en te teer om over te praten.

‘Blijf toch hier,’ zei Elia.

Elisa bleef staan. Ook hij wist wat er stond te gebeuren. De Heer had het hem geopenbaard en hij wilde daarbij aanwezig zijn. Voordat Elia opgenomen zou worden wilde hij eerst nog zijn zegen hebben. Hoe zou hij ooit anders het zware werk van Elia kunnen overnemen? Hoe zou hij daar de moed voor hebben, als hij niet zelf Elia had zien opvaren naar de hemel?

Ernstig zei hij tegen Elisa: *‘Zo waar als de Heer leeft, ik blijf bij u.’*

Elia durfde zijn dienaar Elisa niet terug te sturen en samen begonnen ze aan de lange reis. Die nacht sliepen ze in Bethel. De volgende ochtend brachten een aantal profeten hen een eind de stad uit. Ze durfden niet met Elia te praten, maar tegen Elisa zeiden ze: ‘Weet u wel, dat de Heer vandaag uw meester Elia bij u zal wegnemen?’

‘Ja, dat weet ik,’ antwoordde Elisa, ‘maar praat daar maar niet over.’

Ze waren nog niet eens veel verder toen Elia bleef staan en tegen Elisa zei: ‘Ga terug naar Bethel, want de Heer stuurt mij nu helemaal naar Jericho.’

Dat was zeven uren lopen langs smalle bergweggetjes. Maar weer zei Elisa: *‘Zo waar als de Heer leeft en u leeft, ik laat u niet alleen gaan!’*

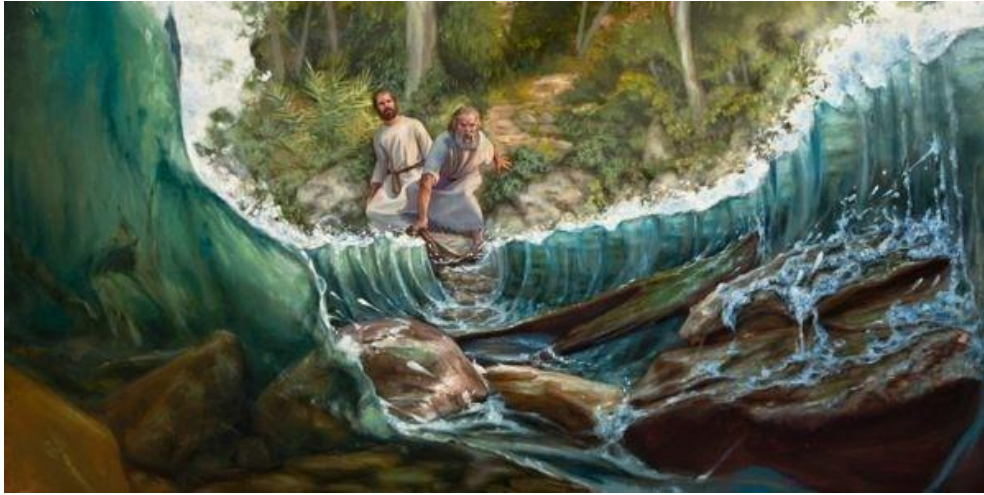
Samen liepen ze verder. Ze zeiden niet veel, maar dachten des te meer!

Toen ze in Jericho aankwamen wisten ook daar profeten wat er stond te gebeuren. En weer kreeg de profeet Elia een openbaring: hij moest nog verder gaan, de rivier de Jordaan over.

Nog een keer zei hij tegen Elisa dat hij alleen verder wilde gaan, maar ook de derde keer verzekerde Elisa hem dat hij hem niet wilde verlaten. Elia zei er niets meer over. Het scheen Gods wil te zijn dat hij zijn laatste reis op deze wereld niet alleen mocht maken!

Ze kwamen bij de rivier de Jordaan op een plek waar het water diep was. Je kon er niet zomaar doorheen lopen. Maar Elia trok zijn mantel uit, rolde die op en sloeg daarmee op het water. Door het snelstromende water ontstond een smal, droog pad. De profeten van Jericho, die hen achterna gelopen waren, zagen de beide mannen over dat pad lopen en aan de overkant uit de rivier klimmen, waar ze verdwenen achter het struikgewas. Het water in de rivier stroomde gewoon verder, alsof er geen wonder was gebeurd....

Aan de andere kant van de rivier de Jordaan liepen Elia en Elisa verder.

Elia trok zijn mantel uit en sloeg daarmee op het water.

Zo ver ze konden kijken, waren de velden verlaten en eenzaam. Geen vreemde ogen zouden Elia op zijn laatste reis zien. Hij voelde dat het niet lang meer zou duren. Blij en dankbaar was hij. Wat geen mens overkwam - in heel oude tijden Henoeh uitgezonderd - wilde God de Heer hem nu geven. Alle pijn en angst voor de dood zou hem bespaard worden. Hij mocht rechtstreeks naar God in de hemel gaan.

Ineens dacht hij aan Elisa die naast hem liep. Terwijl hij straks verlost van alle pijn en verdriet in de hemel was, moest Elisa terug om zijn werk te doen bij een dwars en verkeerd volk. En hij Elia had vandaag niets anders gedaan dan proberen hem kwijt te raken....

Ernstig zei Elia: 'Wat zal ik voor je doen, voordat ik bij jou weggenomen wordt?'

Hier in deze wildernis, zo dicht bij God en de hemel en zo kort na dat wonder bij de Jordaan, geloofde Elisa dat geen wonder te groot zou zijn. Hij kon alles vragen!

Maar Elisa wenste geen wonder. Hij had maar één verlangen: hij wilde graag een groot profeet worden en het werk van Elia overnemen.

Hij zei: '*Laat toch een dubbel deel van uw geest op mij komen.*'

Elia begreep direct wat Elisa bedoelde. Een dubbeldeel kreeg in Israël de oudste zoon als erfenis van zijn vader. Elisa vroeg dus: 'Laat mij uw eerstgeborene zijn, ik wil u blijven eren en gedenken als mijn vader.'

Elia antwoordde: 'Wat jij vraagt is iets dat ik jou niet kan geven. Dat ligt in de handen van God. Maar *het zal geschieden* als je mij ziet, wanneer ik van jou weggenomen wordt. Zie je het niet, dan zal het niet gebeuren.'

Direct daarna, terwijl ze nog stonden te praten, gebeurde het grote wonder. Plotseling was er een hevig onweer en om Elia heen was allemaal vuur. En zie, een wagen van vuur en vurige paarden maakte scheiding tussen Elia en Elisa.

Elia steeg in een hevige stormwind op ten hemel en Elisa zag het gebeuren!

‘Mijn vader, mijn vader! Strijdwagens en ruitery van Israël!’

Elisa zag het en was blij dat zijn wens in vervulling was gegaan. Elia was er niet meer en Elisa besepte dat nu hij de strijd aan moest gaan tegen de Baäls en Astartes. Elia, die meer voor het volk Israël gedaan had dan een heel leger soldaten, ging heen. Luid riep Elisa: ‘Mijn vader, mijn vader! Strijdwagens en ruitery van Israël!’

Als teken van rouw scheurde Elisa zijn mantel in twee stukken. Hij keek om zich heen. Daar vlak voor zijn voeten lag de mantel van Elia. Blij pakte hij die op. Als teken dat de geest van Elia op hem rustte zou hij in het vervolg de mantel van Elia dragen. En elke keer wanneer hij zijn werk zou doen, zou hij denken aan deze hemelvaart.

Met grote stappen liep hij richting de rivier de Jordaan. Nu was alles anders. Nu Elia er niet meer was zou het volk van God bij hem om hulp vragen en hun heil zoeken. En nu zou hij de mensen het oordeel moeten aanzeggen of als het kon, hen helpen. Hij voelde dat hij tot grote daden in staat was, net zoals eerst Elia.

Elisa kwam bij de rivier de Jordaan. In de verte zag hij de profeten staan. Elisa trok zijn mantel uit en riep: ‘Waar is de Heer, de God van Elia?’ Tegelijkertijd sloeg hij met de mantel van Elia op het water en opnieuw vloeide het water naar links en naar rechts weg, zodat hij kon oversteken. Hij liep naar de profeten toe. Ze vroegen hem niet waar Elia was gebleven.

Maar één van hen zei wel: ‘Meneer Elisa, wij zijn hier met vijftig sterke jongemannen. Laat ons toch de bergen ingaan en Elia zoeken. Misschien heeft de geest van de Heer hem opgetild en hem ergens op een berg of diep dal weer neergezet.’

Elisa schudde met zijn hoofd.

‘Daar waar Elia is heeft hij geen hulp van mensen meer nodig,’ antwoordde hij. Maar ook de andere profeten bleven aandringen om te gaan zoeken.

Ten slotte zei Elisa: ‘Doe dan maar wat jullie willen. Ga maar.’

Drie dagen lang zochten ze, maar ze vonden hem niet.

‘Ik had toch al tegen jullie gezegd, dat jullie beter hier konden blijven,’ zei Elisa tegen hen toen ze terugkwamen. Boos kon hij niet op hen zijn. Ze hadden het goed bedoeld. En de hemelvaart van Elia was ook zo’n groot wonder!

Elisa ging met hen mee naar Jericho en bleef daar een tijd om hen te leren en te onderwijzen.